

zák., aniž by určitě zjistil, zda při zapálení vlastních zásob a podle náhledu soudu vlastní stodoly obžalovaného, by byl býval ohrožen cizím majetkem tak značného rozsahu a tak značné ceny, že by jeho ničení ohněm bylo se rovnalo požáru po rozumu §u 166 tr. zák. Nalézací soud však nyní v napadaném rozsudku zjistil, že stodola byla cizím vlastnictvím, že se v ní v rozhodné době nalézaly nejen kůže patřící obžalovanému, nýbrž i kůže patřící členům družstva řezníků, uzenářů a obchodníků dobyt看, společnosti s r. o. v H. K. a zjistil dále, vzhledem k výši pojištění a údajům svědků, že by založením ohně byl býval ohrožen cizím majetkem tak značného rozsahu a tak značné ceny, že by jeho ničení ohněm bylo se rovnalo požáru po rozumu §u 166 tr. zák. Soud zjistil dále, že úmysl obžalovaného směřoval k tomu, by zapálil svůj majetek — zásoby svých koží za účelem výplaty pojistného a že by tím byl býval ohrožen cizí majetek v míře shora uvedené. Soud podřadil za tohoto nově zjištěného skutkového podkladu čin obžalovaného správně ustanovením §§ů 9, 166, 167 písm. g), 169 tr. zák. a neocítl se tím v rozporu s oním rozhodnutím nejvyššího soudu. Oněmi výtkami neodrží se tudíž stížnost zjištění nalézacího soudu a neprovádí proto uplatňovaný hmotněprávní zmatek podle §u 281 čís. 9 písm. a) tr. ř. v mezích §u 288 čís. 3 tr. ř. a neprovádí jej proto vůbec. Nehledě k tomu vykládá si stížnost, jak dovozeno, ono rozhodnutí zrušovacího soudu mylně a postrádá nadto, napadajíc odsouzení pro kvalifikaci podle §u 169 tr. zák., základního podkladu pro uplatňování zmateční stížnosti ve prospěch obžalovaného (§ 281 první odstavec tr. ř.) vůbec, neboť trest jest stejný pro nedokonané svádění ku žhářství i podle §u 167 písm. g) tr. zák., i podle §u 169 tr. zák.

Čís. 2408.

Odpor ve smyslu třetího odstavce §u 427 tr. ř. nepřísluší obžalovanému, který se vzdal práva dostavití se k hlavnímu přelíčení; i jemu jest však doručiti obsílku k němu do vlastních rukou (§§y 79, 281 čís. 3 tr. ř.).

Otec obžalovaného není oprávněn k námitkám proti kontumačnímu rozsudku.

(Rozh. ze dne 8. června 1926, Zm I 273/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací nevyhověl v neveřejném zasedání odporu obžalované a odmítl odpor jejího otce do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Chrudimi ze dne 24. června 1919 vyneseno v nepřítomnosti obžalované, jímž byla uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ů 197, 200 a 201 d) tr. zák. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti obžalované a jejího otce, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil do prvé stolice, by o ní znovu jednala a rozhodla.

Důvody:

Námitkám obžalované proti rozsudku v její nepřítomnosti vydanému nelze přiznati oprávnění, pokud se opírají o skutečnost, že obžalované

nebyla obsílka k hlavnímu přelíčení dodána k vlastním rukám. Nutno připustiti, že se tak ve skutečnosti nestalo, a že soudem ustanoveno bylo podle úředního záznamu dne 23. června 1919 hlavní přelíčení na 24. června 1919, aniž by vůbec zařízeno bylo obeslání obžalované; ježto však táž, prohlásivši dne 18. června 1919, když jí obžaloba byla protokolárně oznámena, že žádá, by hlavní přelíčení se konalo v její nepřítomnosti, se vzdala práva, dostaviti se k hlavnímu přelíčení a býti mu přítomnou, nemůže odporem podle §u 427 odst. třetí tr. ř. domáhati se z toho důvodu nového hlavního přelíčení. Ježto ze spisů nelze bezpečně seznati, zda byla obžalovaná již v den hlavního přelíčení t. j. dne 24. června 1919 stížena duševní chorobou, není ani po této stránce prokázána neodvratná překážka, již jí znemožněno bylo dostaviti se k hlavnímu přelíčení. Bylo tedy její námitky pro nedostatek předpokladů §u 427 tr. ř. zavrhnouti. Otec obžalované není podle zákona vůbec oprávněn, podati námitky proti kontumačnímu rozsudku; bylo proto jeho odpor již z tohoto důvodu jako nepřipustný zavrhnouti.

Naproti tomu nelze upříti oprávnění zmateční stížnosti, obžalovanou jakož i jejím otcem shodně provedené, pokud uplatňuje důvod zmatečnosti §u 281 čís. 3 tr. ř. Jak patrně z oněch vývodů, nebylo tu předpokladů, z nichž mělo podle prvního odstavce §u 427 tr. ř. hlavní přelíčení býti provedeno v nepřítomnosti obžalované, ježto jí nebyla doručena obsílka k vlastním rukám; závazku toho nezbavila soud ani skutečnost, že se obžalovaná vzdala přítomnosti při hlavním přelíčení; i přes toto musela obžalovaná býti doručena obsílka k přelíčení, ježto, byť i nehodlala se účastniti osobně hlavního přelíčení, mohla jiným způsobem zasahovati do trestního řízení, jako na příklad zřízením obhájce, písemnými návrhy průvodními, návrhy na odročení hlavního přelíčení za účelem doplnění trestního řízení a pod., což vše bylo jí nezákonným opomenutím soudu znemožněno. Ježto toto porušení formy mohlo míti na rozhodnutí účinek obžalované škodlivý, obzvláště ve příčině zjištění její příčetnosti v době, kdy čin spáchala, bylo zmateční stížnosti za souhlasu generální prokuratury ve smyslu §u 5 novely k trestnímu řádu již v neveřejném zasedání vyhověti, napadený rozsudek zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti soudu první stolice, by jí znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2409.

Trestný čin, založený obsahem tiskopisu, přechází teprve započatím rozšiřování z období pokusu do období dokonání.

K dokonání trestného činu není zapotřebí, by tiskopis přišel skutečně k vědomosti osob, pro něž byl určen; stačí, bylo-li s rozšiřováním tiskopisu aspoň započato.

I když byly povinné výtisky předloženy k cenzuře, nejde o dokonany trestný čin, nebylo-li s rozšiřováním tiskopisu ještě započato.

(Rozh. ze dne 10. června 1926, Zm I 99/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu